

Ἄλλ' ἐκεῖνο ὅπερ ἰδίως ἐχαρακτήριζε τὸν ἄνδρα ἦν ἡ εὐσέβεια αὐτοῦ ἡ πεφωτισμένη εὐσέβεια τοῦ σοφοῦ ἐν μέσῳ τῆς περιόδου τοῦ ὑλισμοῦ ἦν διατρέχουσα, καθ' ἣν ἡ ἀμφιβολία καὶ ὁ δισταγμὸς ἀντικατέστησε τὸ κύρος τῶν θρησκευτικῶν πεποιθήσεων, ἦν συγκινητικὸν ὄντως τὸ νὰ βλέπη τις τὸν πολὺν ἐκεῖνον σοφὸν ἀναμιμνήσκοντα τὴν εὐσέβειαν τοῦ Νεύτωνος. Ὁ Δόναλδων ὑπέστη πολλές συμφορὰς ἐν τῷ μακρῷ αὐτοῦ βίῳ· ὁ υἱὸς του νεαρὸς ἀξιωματικὸς πλήρης μέλλοντος ἐφρονεῖτο κατὰ τὸν δεύτερον Βερμανικὸν πόλεμον, ἕτερος υἱὸς του, ἀρχιτέκτων ἐπίσης καὶ πατὴρ πολυμελοῦς οἰκογενείας, ἐπισκεφθεὶς τὴν Ἑλλάδα ἐν καιρῷ θέρους, ἐξετέθη χάριν ἀρχαιολογικῆς ἐκδρομῆς εἰς τὸν καυστικὸν ἥλιον καὶ ἔκτοτε ἐπαθεν ἀνίατον ἐγκεφαλικὴν ἀσθένειαν. Ἡ σύζυγός του ἀπέθανε μικρὸν ἀφ' οὗ συνεώρτασε μετ' αὐτῆς τὴν πεντηκονταετηρίδα τῶν γάμων του, ἡ ἀδελφὴ του, χήρα τοῦ αἰδεσίμου Νικόλσον ἀπέθανεν ἐπίσης καὶ μόνον ἐν τέκνον ὁ μηχανικὸς Ὁλυθὸς Δόναλδων καὶ μία γηραιὰ ἀδελφὴ ἀπέμειναν αὐτῷ κατὰ τὸ γῆρας του. Ἄλλ' ὁ Δόναλδων ὑπέμεινε τὰς δοκιμασίας τῆς τύχης μὲ τὴν γαλήνην χριστιανοῦ φιλοσόφου· μέχρι ἐσχάτου γήρατος διετήρει ἀκμαίως τὰς διανοητικὰς του δυνατότητας καὶ γράφων ὀλίγον πρὸ τοῦ θανάτου του εἰς κυρίαν Ἑλληνίδα παρ' ἧς συχνάκις ἐζήτηε εἰδήσεις περὶ τῆς ἀγαπητῆς του Ἑλλάδος τῇ ἔλεγεν. «Ἐτοιμάζομαι διὰ τὸ ταξίδιον τῆς αἰωνιότητος, ἄνευ θλίψεως, ἐτοιμάζομαι ν' ἀνταποκριθῶ εἰς τὸ κέλευσμα τοῦ Πλάστου, ὅταν εὐαρεστηθῇ νὰ μὲ καλέσῃ παρ' ἐαυτῶν.»

Ὁ Δόναλδων ἀπέθανεν ἐνενηκοντούτης ὁ δὲ θάνατός του ἀφῆκε κενὸν ἀνεκπλήρωτον ὄχι μόνον εἰς τὴν οἰκογένειάν του καὶ εἰς τὴν πατρίδα του, ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς Ἕλληνας ὅσοι ἐγνώρισαν αὐτόν. Χαράσσοντες δὲ καὶ ἡμεῖς τὰς ὀλίγας ταύτας γραμμὰς ἀποτεινομεν φόρον εὐγνωμοσύνης εἰς τὴν μνήμην τοῦ φιλέλληνος σοφοῦ.

ὑπὸ τῆς Κα: ΑΡΕΙΝΘΗΣ ΚΑΠΛΑΝΙΔΟΥ

Ο ΒΙΣΜΑΡΚ ΨΗΦΟΦΟΡΩΝ

Τὸ σπουδαιότερον γεγονός τῶν ἐν Βερολίῳ τελευταίων ἐκλογῶν ἦτο ἡ μετάβασις τοῦ πρίγκηπος Βίσμארκ εἰς τὸ ἐκλογικὸν αὐτοῦ τμήμα, ὅπως ψηφίση ὑπὲρ τοῦ συντηρητικοῦ ὑποψηφίου. Ὁ ἀρχικαγκελλάριος κατοικεῖ ὀλίγα βήματα μακρὰν τοῦ τόπου τῆς ψηφοφορίας, προσῆλθε δὲ ἵνα ψηφίση πεζός. Ἀπὸ πρωίας ἔστειλε νὰ ἐρωτήσῃ τὸν πρόεδρον ἂν εἶνε ἐγγεγραμμένος ἐν τῷ ἐκλογικῷ καταλόγῳ τακτικῶς καὶ νομίμως. Δὲν εἴμπορεῖ τις νὰ δειχθῇ ἀβρότερος! Ἄλλὰ καίτοι ἐγνώσθη ὅτι ὁ πρίγκηψ ἐμέλλε νὰ μετα-

βῆ ὅπως ψηφίση, οὐδεμία ἀσυνήθης ζωηρότης ἢ κίνησις ἐπεκράτει ἐξωθεν τοῦ τμήματος, ὅπερ εὐρίσκειται ἐγκατεστημένον ἐντὸς περιπτέρου, εἰς τὸ βάθος κήπου τινὸς κειμένου. Ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐκτείνεται λευκοτάτη ὀθόνη — πρὸς τιμὴν τοῦ πρίγκηπος βεβαίως, διότι τὸ πρᾶγμα ἀποτελεῖ ἀληθῆ ἐξαιρέσιν. Αἱ εἰκόνες τοῦ αὐτοκράτορος Γουλιέλμου καὶ τοῦ πρίγκηπος διαδόχου, περιβαλλόμεναι ὑπὸ σημαίων, κοσμοῦσι τοὺς τοίχους τῆς αἰθούσης, διότι εἰς τὸ ἐκλογικὸν τοῦτο τμήμα, ἐκτὸς τοῦ καγκελλαρίου, ψηφοφοροῦσι καὶ ἄλλοι πολλοὶ τῶν ἀνωτέρων λειτουργῶν τοῦ Κράτους. Πράγματι δὲ προσήλθον ὁ ὑπουργὸς φὸν Βέτιχερ, διάφοροι μυστικοσύμβουλοι καὶ αὐλοσύμβουλοι, ὁ υἱὸς τοῦ καγκελλαρίου κόμης Ἐρβέρτος Βίσμארκ, μὲ τὸ ἀρειμάνιον ἡθὸς του, καὶ ἄλλα πολλὰ ἐπίσημα πρόσωπα.

Ἄλλ' οἱ παρεστῶτες φαίνονται ἀπερροφημένοι ὑπὸ τῆς προσδοκίας σημαντικωτέρου τινὸς γεγονότος. Ἐπὶ δύο μικρῶν τραπεζῶν γράφουσι δύο νέοι, λίαν ἀπησχολημένοι, οἵτινες ἅμα ἔδωσι προσερχόμενον πρὸς τὴν κάλπην ἐκλογεατὴν, τρέχουσι πρὸς αὐτόν, ἀκούουσι τὸ ὄνομά του, τὸ σημειοῦσιν, οὕτω δὲ καταρτίζουσι δι' ἕκαστον κόμμα κατάλογον τῶν ψηφίζοντων καὶ τῶν ἀπεχόντων τῆς ἐκλογῆς. Οὗτοι εἶναι οἱ λεγόμενοι *συλλογεῖς*, οἵτινες πρὸ τῆς λήξεως τῆς ψηφοφορίας εἶνε ἐπιφορτισμένοι νὰ ὑπενθυμίσωσιν εἰς τοὺς βραδύνοντας τὸ ἀστικὸν αὐτῶν καθήκον. Ἐν τισὶ τμήμασιν, ὅπου ὁ ἐκλογικὸς ἀγὼν διεξάγεται μετὰ μείζονος πείσματος, ἡ *συλλογὴ* τούτων γίνεται δι' ἀμαξῶν.

Εἶνε 4,30' μ. μ. Οἱ *συλλογεῖς* καροδοκοῦσιν ἀπὸ τῶν παραθύρων τοῦ περιπτέρου. Ἴδου ὁ καγκελλάριος! Ἡ αἴθουσα εἶνε κενὴ κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην! Μόλις δέκα πέντε πρόσωπα. Ἡ ἐφορευτικὴ ἐπιτροπὴ ἐγείρεται κάπως συγκεκλινημένη. Ὁ πρίγκηψ Βίσμארκ διέρχεται τὸν κήπον ζωηρός, φαιδρός, εὐχαρῖς. Φέρει τὴν μικρὰν στολὴν τοῦ θωρακοφόρου, ἐκ κυανῆς ἐρέας, μετὰ κιτρίνου περιλαιμίου. Εἰσέρχεται ἐν τῇ αἰθούσῃ, ἀποβάλλει τὸν βαρὺν στρατιωτικὸν αὐτοῦ μανδύαν, τῇ βοηθεῖα ὑπηρετοῦ τινός, ἀποκαλύπτεται καὶ προσέρχεται πρὸς τὴν τράπεζαν μειδιῶν

Πῶς; αὐτὸς εἶνε ὁ Βίσμארκ; Ἀδύνατον!

Τὸ ἀντίθετον ἀκριβῶς ἐκεῖνου ὃν παριστώσι αἱ τελευταῖαι εἰκόνες. Ἀντὶ τῆς συνωφρουμενῆς καὶ σκυθρωπῆς μορφῆς, ἦν κατέστησε δημοτικὴν ἢ φωτογραφία, βλέπω ἐνώπιόν μου φυσιογνωμίαν ἰλαρὰν, φιλομειδῆ, καταγαλιζομένην ἐξ ὑγείας, δυνάμεως, γαλήνης. Καὶ ἡ ἀπροσδόκητος αὕτη κεφαλὴ ἐπικάθηται σώματος κολλοσοῦ, ἀλλ' εὐκινήτου, ζωηροῦ, νεάζοντος σχεδόν. Αὐτὸς ὁ Βίσμארκ; Αὐτὸς εἶνε ὁ παρα-

λυτικός έβδομηκοντούτης, ό Ήρακλής όν ύπού-
λως κατατρώνγει ό σάραξ τοῦ γήρατος, ό συντε-
τριμμένος κολοσσός; "Όχι! Ό άνήρ οὔτος εἶνε
εἰτι καί νῦν ή πλαστικώτέρα ένσάρκωσις τῆς φυ-
σικῆς ρώμης, έν πάση αὐτῆς τῇ άκμῇ.

Όίκοθεν έννοεῖται, ότι ό πρόεδρος δέν έρωτᾷ
αὐτόν περὶ τοῦ όνόματός του, καί ό πρίγκηψ
φαίνεται άμηχανών, διότι δέν έχει τί νά εἴπῃ.

— Δέν διεκόψατε διόλου τήν ψηφοφορίαν,
κυρίε πρόεδρε; έρωτᾷ μετά τινος διασταγμοῦ.

— "Όχι, Ύψηλότατε.

— Έν τούτοις εἰσθε ύποχρεωμένος νά μένετε
αὐτοῦ από τῆς δεκάτης τῆς πρωίας μέχρι τῆς
έκτης τῆς έσπέρας.

— Όρεῖλομεν νά ύποφέρωμεν, Ύψηλότατε·
αἱ έκλογαί δέν επαναλαμβάνονται καθ' έκάστην,
άπαντᾷ ύπομειδιών ό πρόεδρος.

— Τέλος πάντων ή εργασία σας εἶνε όχι μι-
κρά.

— Έκπληροῦμεν άπλως τό καθήκόν μας,
λέγει ό πρόεδρος, άνατείνων τήν κεφαλήν, καί
λαμβάνει τό ψηφοδέλτιον τοῦ πρίγκηπος.

Ό άρχιγραμματεὺς χαιρετᾷ ύποκλινόμενος,
στρέφεται, φορεῖ εκ νέου τόν μανδύαν του καί
άπέρχεται έπίσης φαιδρός, ως προσῆλθεν. "Έξω-
θεν συνήροισθη ίκανόν πλήθος, όπερ εἰς τήν
θέαν τοῦ Βίσμαρκ έκρήγνυται εἰς βροντώδεις
έπευφημίας.

Έκ τῆς Illustration

Δ*.

ΤΑ ΔΑΚΡΥΑ

Εἰ καί τὰ δάκρυα εἶνε συνήθως σημεῖον όδύ-
νης, έν τούτοις ως γνωστόν πολλάκις εἶνε καί
σημεῖον χαρᾶς. "Ένεκα τῆς μεγάλης ευαισθη-
σίας τῶν δακρυγόνων άδένων αἱ σφοδραί συγκι-
νήσεις, οἰαδήποτε καί άν ή ή φύσις αὐτῶν, προ-
καλοῦσι τὰ δάκρυα. "Ήδυνάμεθα νά κλαύσω-
μεν εκ χαρᾶς, έξ ήδείας συγκινήσεως σχεδόν
όσον συχνά καί εκ τῆς όδύνης, άν αἱ ήδείαι
συγκινήσεις καί ή χαρά δέν ήσαν φεῦ! σπανι-
ώτεροι τῆς όδύνης.

"Όπως καί άν έχῃ τό πρᾶγμα, ή κυρία λει-
τουργία τῶν δακρύων εἶνε νά εκφράζωσι τήν
φυσικήν ή ήθικήν λύπην. "Όταν κλαίωμεν, ή
έκφρασις τῶν όφθαλμῶν ήμῶν γίνεται διάφορος:
Καλύπτονται ύπό τῶν δακρύων καί διαφαίνον-
ται ύπό πέπλον διαφανῆ καί τρέμοντα. Τό λευ-
κόν καί ή κόρη τοῦ όφθαλμοῦ στυλβωθέντα ως
εἰπεῖν ύπό τοῦ δακρυώδους χυμοῦ, λαμβάνουσι
μείζονα λάμψιν, τέλος δέ όποτε τὰ δάκρυα
ύπερεκχειλίζοντα τῶν βλεφάρων πίπτουσιν ό-
μοια πρὸς σταγόνας κρυστάλλου, ή έντύπωσις

έπαυξάνει, καί νομίζει τις, έξ αναλογίας τινός
πρὸς τήν ύγρότητα τῶν δακρύων, ότι βρέχουσι
διά θλίψεως καί συμπαθείας τήν ψυχῆν τοῦ
θεατοῦ.

Τοιαύτη εἶνε τοῦλάχιστον ή εκ τῶν δα-
κρύων έντύπωσις όποτε βέουσι έν σοβαραῖς πε-
ριστάσεσι, καί εκφράζουσιν άληθῆ όδύνην. Δι-
ότι οὐδέν βδελυρώτερον ύπό τήν έποψιν τῆς
συνειδήσεως, οὐδέν άσχημότερον ύπό τήν έπο-
ψιν τῆς τέχνης, τῶν άνόστων εκείνων κλαθμη-
ρισμῶν, άπλῶν εκρίσεων τῶν όφθαλμῶν, άς
παράγει τό όξύχολον τοῦ χαρακτήρος ή τό
πεῖσμα, τῶν προσπεποιημένων εκείνων δακρύων,
ύγρῶν ψεύδεων, άτινα χύνει ή ύποκρισία κατά
παραγγελίαν, μέσω τῶν μορφασμῶν τῆς όδύνης.

"Άλλ' άν προσέξωμεν όλίγον, δέν θέλομεν ά-
πατηθῆ· διότι τὰ δάκρυα συνοδεύονται σχεδόν
πάντοτε ύπό πολλῶν άλλων εκφραστικῶν κινή-
σεων, ως τε εἶνε δυσχερές νά προσποιηθῆ τις καθ'
όλοκληρίαν. Τίς άγνοεῖ ότι εἰς πολλές περιστά-
σεις, ένῶ τινές άγωνίζονται νά κλαύσουν, τὰ δά-
κρυα δέν έρχονται; Όλολύζου, στενάζου, τρί-
βου τούς όφθαλμούς, αλλά τὰ δάκρυα έπιμέ-
νουν καί δέν καταβαίνουν.

"Υπό αίσθητικῆν έποψιν, δέον νά ύμολογήσω-
μεν, ότι όπως ή εκ τῶν δακρύων έντύπωσις ή
καλή, άπαιτεῖ όρους τινάς ιδιουσυχρασίας, προ-
σόντα τινά καλλονῆς, άνευ τῆς όποίας ό όφθαλ-
μός τοῦ θεατοῦ ήκιστα ευαρεστεῖται. Όφθαλμοί
έρυθροί καί έξωδηκότες, χαρακτηριστικά συνε-
σπασμένα ή έξωγκωμένα, στίγματα αίματώ-
θη επί τῆς μορφῆς, βίς έν φλογώσει, άποτελοῦ-
σι έλεεινόν μορφασμόν, έν τοιαύτη δέ περιπτώσει
τὰ δάκρυα πάν άλλο κάμνουσιν ή έξωραίζουσι
τό πρόσωπον.

"Άλλά πόσον ωραῖα εἶνε όταν βέωσιν ήρέμα,
σιγηλῶς από δύο μεγάλων μαύρων ή γαλανῶν
όφθαλμῶν! όταν εἰς μικράς βλεφαρίδας έπι-
κρεμάμενα τρέμωσιν επί στιγμῆν καί πίπτουσι
επί τῶν παρειῶν αἵτινες ώχρίασαν εκ τῆς όδύ-
νης! Στάσις τοῦ σώματος εκφράζουσα όδύνην,
κινήσεις τῆς χειρὸς εκφράζουσαι αποθάρρυνσι,
καθιστῶσιν εκφραστικώτεραν τήν σιγηλήν ευ-
γλωττίαν τῶν δακρύων· τὰ χεῖλη διηνοιγμένα
οἱ όφθαλμοί πρὸς τόν οὐρανόν έστραμμένοι
συμπληροῦσι τήν θελκτικῆν εἰκόνα τῆς άληθοῦς
όδύνης καί μεταδίδουσι εἰς τήν ψυχῆν τοῦ θε-
ατοῦ τήν συγκίνησιν καί τήν συμπαθειαν.

Τὰ δάκρυα τῶν γερόντων έμποιοῦσιν όδυνη-
ροτάτην έντύπωσιν. Πλήν τοῦ οἴκτου όν αισθα-
νόμεθα βλέποντες ένα τῶν όμοίων ήμῶν έν ό-
δύνη, όστις ύπέστη ήδη πάσας τὰς πικρίας τοῦ
βίου, τό σημεῖον τοῦτο τῆς θλίψεως άποτελεῖ
άλγεινήν αντίθεσιν πρὸς τήν συνήθη άναίσθη-
σίαν, ήτις όλίγον κατ' όλίγον διαχέεται επί τῆς
μορφῆς τοῦ ανθρώπου έφ' όσον γηράσκει.